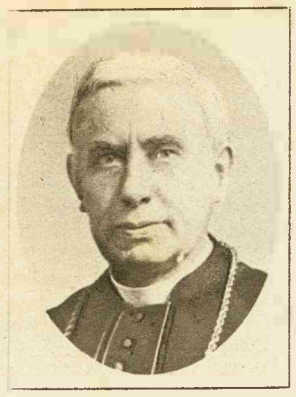

MR. I. EVERTS B. HZN.†

MGR. J. C. MEEUWISSEN.†

Te Arnhem overleed in den ouderdom van 71 jaar de heer Mr. I. EVERTS B. Hzn., oud-wethouder en van 1895 tot 1909 rijksadvocaat. De overledene was ridder in de orde van den Nederlandschen Leeuw. — In het O. L. Vrouwengasthuis te Amsterdam is overleden Mgr. J. C. MEEUWISSEN, die gedurende vele jaren bisschop was in Suriname. Voor eenige jaren keerde de heer Meeuwissen wegens ziekte in Nederland terug.

OP DE GRENS

De hei pronkte met haar roodbruine weelde, zacht verwarmd door de morgenzon. Ze gaf zoo'n rust met haar bescheiden schoonheid, zoo eenvoudig en lief bloeiden de tallooze bloempjes op haar golvend lichaam, zoo gracieus verhieven zich haar heuveltjes!

Stil was het er; de menschen vonden het te ver om naar toe te loopen en de vogeltjes kozen liever het bosch, dat de hei aan één kant omzoomde.

Toch was er iemand, die haar pracht bewonderde, die droomend de heel kleine bloempjes met haar hand streelde. Die iemand was de vijftienjarige Madeleine. Ze zat hier gedurende de zomervacantie iederen morgen, wanneer de regen het haar tenminste niet onmogelijk maakte. Madeleine met haar fantastischen geest hield van de hei, van een verren horizont, van de samensmelting van lucht en aarde, van de jagende wolken en van den strakblauwen hemelboog. Ze nam altijd een boek mee maar zelden las ze, zoo afgeleid als ze werd, of eigenlijk zoo bekoord, door alles, wat ze om zich heen zag, de intieme fluisteringen van de Natuur, die ze hoorde.

Vandaag zou ze voor 't eerst niet alleen hier zitten. Rob, de twee jaar oudere speelkameraad uit haar kinderjaren, met wien ze gedurende den laatsten tijd van haar kostschoolbestaan druk gecorrespondeerd had, Rob had geschreven, dat hij ook vacantie had en haar zou komen opzoeken, liefst op het oude plekje in de hei.

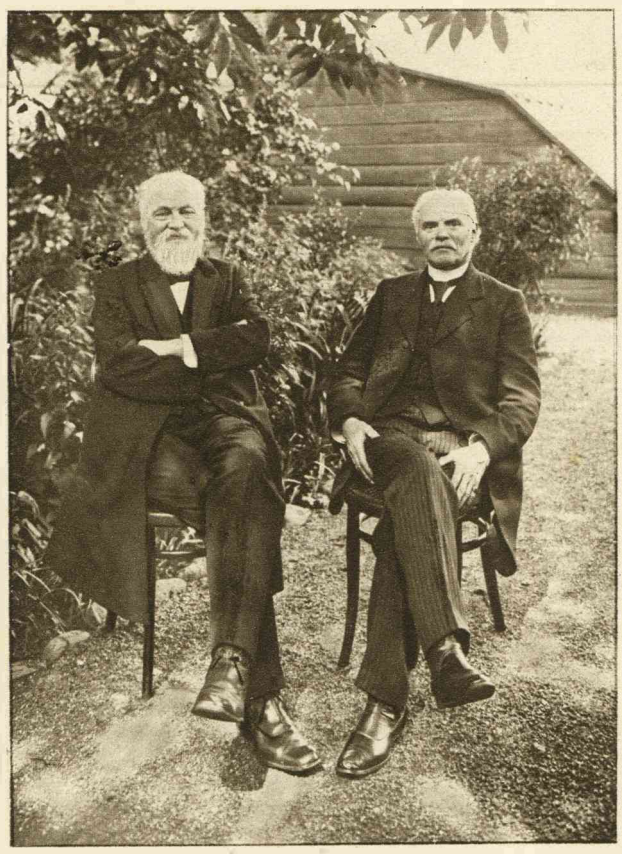
Madeleine voelde zich heel blij in het vooruitzicht Rob te zien; Rob, met wien ze speelde, Rob, die haar met huiswerk hielp, Rob, die overal bijzondere kruiden en grasjes vandaan wist te halen voor haar verzameling, Rob, die altijd en overal klaar stond, als ze hem noodig had! Naar hem had ze op de kostschool het meest heimwee gevoeld, haar grootste verlangen was geweest naar zijn frissche, hooge jongensstem en de echt jongensachtige liefkoozing van een duw of een kneepje in haar wang, of soms, in een erg overmoedige bui, een kus. Ze schreef hem dit alles eerlijk, sloot soms haar tranen mee in de brieven, die meestal eindigden met een sentimenteel gedichtje.

Hij antwoordde haar trouw; leuke onsamenhangende epistels, versierd met gekke teekeningen en vol stopwoorden en kernachtige uitroepen. Bij hem geen sprake van sentimenteele liedjes, neen, zijn brieven eindigden doorgaans met een hoekig „nou, hou je maar taai!" maar voor Madeleine was dit genoeg. Ze zag bij het lezen van die woorden zijn smal, bruin gezicht, dat haar bemoedigend toeknikte, ze zag zijn guitige, grijze oogen, die zoo liefkoozend keken en ze voelde den greep van zijn sterke jongenshand om haar arm.

Zoo had ze zich, levend van zijn brieven, door den tijd heengeworsteld tot de groote vacantie en eindelijk, na de lange scheiding, zou ze hem weerzien! Ze dacht er heelemaal niet aan, dat hij misschien veranderd kon zijn, dat zijn haar wellicht gepommadeerd, en zijn broek lang zou zijn, neen, daaraan dacht ze waarlijk niet, evenmin als ze eraan dacht dat haar rok een paar centimeter meer in lengte gekregen had en haar matrozenblouses afgeschaft waren. Wie zou daaraan ook denken, als je overigens hetzelfde bent gebleven?

Madeleine dacht er alleen aan hoe hij haar zou begroeten: met een nonchalant duwtje, (hoe goed kende ze dat!) een kneepje in haar wang of een kus en ze kwam tot de overtuiging, dat 't laatste 't meest-waarschijnlijke was, omdat ze Rob in zoo'n vreeselijken tijd niet gezien had en hem genoeg kusjes in haar brieven gestuurd had om deze kleine gave thans te kunnen vorderen.

Het kon ongeveer een kwartier duren, vóór hij bij haar was, maar de tijd viel Madeleine niet lang, nu ze wist, dat hij weldra naast haar zou zitten. Ze genoot van de lucht, van de bloempjes, van den wind, die haar weerspannige haren om haar voorhoofd deed fladderen — en keek af en toe naar de opening in den boschrand. Vandaar moest hij

EEN ZELDZAAM FEIT.

Verleden week herdachten de heeren A. Fiet (links) en J. H. Beekman, respectievelijk hoofdredacteur van „Floralia" en „Avicultura", het feit dat zij gedurende 25 jaar als hoofdredacteur aan genoemde bladen werkzaam waren. Wel een unicum in de historie der journalistiek. (*foto D. v. Kreveld.*)

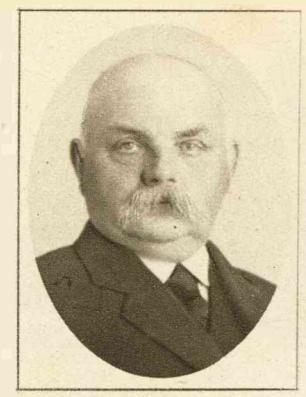
komen, dacht ze. Maar ze dacht verkeerd. Hij kwam van den anderen kant en stond plotseling naast haar.

„Dag Maddie!"

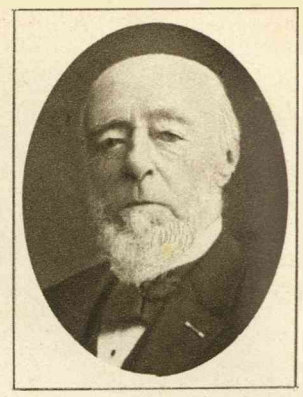
Madeleine sprong op; haar teer gezichtje kleurde héél rood en zonder zich te bedenken slingerde ze haar armen om den hals van den grooten jongen.

„Dag!" jubelde ze. Ze kuste hem niet, bleef in dezelfde houding staan, haar gezichtje opgeheven naar het zijne.

De jongen was ook heel rood geworden en zijn oogen keken blij, maar tevens verlegen, naar zijn vriendinnetje. Hij was

W. v. D. BERG.

DR. M. NIERMEYER.†

Den 30en Juni herdacht de heer W. v. d. BERG, hoofdconducteur aan de Staatsspoor te Groningen, het feit dat hij vóór 40 jaar in dienst trad bij deze maatschappij. — In den ouderdom van 80 jaar overleed te Sneek de heer Dr. M. NIERMEYER, emeritus predikant, ridder in de Orde van Oranje Nassau.

innerlijk verrukt Madeleine te zien, zou haar 't liefst opgetild en met haar gedold hebben, zooals een jaar terug, maar — hij was den omgang met haar ontwend, voelde stram en hoekig zijn onbeholpen jongensachtigheid tegenover haar spontaneïteit.

Zoo bleven ze een oogenblik staan; toen maakte hij haar armen los van zijn hals, duwde haar een eindje van zich af.

„Wat ben je groot geworden!" zei hij bewonderend.

Madeleine liet zich weer op haar oude plekje vallen en trok hem aan zijn hand naast zich.

„Ik groot? Nee, jij bent lang geworden! O jé, draag je een langen broek?"

Hij keek een weinig beschaamd naar het kleedingstuk en een hevig verlangen naar zijn korten broek beving hem. Hij kon zich op dat oogenblik niet verklaren, waardoor dit verlangen ontstond, wist alleen, dat het hem meer op zijn gemak zou hebben gezet tegenover Maddie. Hij wenschte ook wel, dat haar rok een beetje korter was gebleven!

Madeleine voelde dat het haar oude Rob niet meer was, die naast haar zat; zijn haar, zijn gezicht en zijn oogen — dat alles was hetzelfde, maar het kwajongensachtige was verdwenen, had plaats gemaakt voor een zekere verlegenheid, die in elk zijner bewegingen naar voren trad.

„Wat ben je stil!" zei Madeleine. Ze boog zich voorover en legde haar wang op zijn hand en hij voelde zich door die stille liefkoozing een beetje vrijer geworden, streelde haar lange haren.

„Ik stil? Zóo blij ben ik, dat ik je weer zie!" lachte hij, bijna op den ouden toon.

Madeleine verschikte een eindje, legde nu haar hoofd op zijn knieën, zooals ze vroeger altijd deed, als ze graag naar de lucht staarde.

Rob bleef stil zitten; het was hem niet mogelijk dit feit als van-zelf-sprekend te beschouwen, om zoo'n beetje te droomen en te zingen, zooals vroeger, terwijl Maddie stil liggen bleef. Een jaar is lang en beteekent veel voor een jongen; dit besefte Rob. Hij had veel vriendjes gekregen na Madeleine's vertrek en, zonder het bepaald prettig te vinden, had hij met hen meegedaan, had zich heerachtige maniertjes aangewend en af en toe gewandeld met een aardig meisje, hoewel het natúúrlijk lang niet zoo gezellig was als met Madeleine.

Rob zou dit voor geen geld aan Maddie bekend hebben; hij had haar al dien tijd ondanks alle wederwaardigheden als zijn liefste kameraad beschouwd en vreeselijk verlangd naar haar terugkomst. Maar toch — nu ze terug was, merkte hij, hoe dat jaar onherroepelijk tusschen hen in stond, dat hij niet meer het zuiver-kameraadschappelijke standpunt tegenover haar innam en die gewaarwording dreef hem bijna de tranen in de oogen. Er was een verandering in hun verhouding gekomen en hij kon er niets aan doen!

Heel stil staarde Madeleine naar de blauwe lucht; ze voelde zich door zijn zwijgzaamheid geëneerd, wilde wel, dat ze

ALG. VERG. NEDERL. MIJ. TOT BEVORDERING DER GENEESKUNST.

Onder veel blijken van belangstelling had te Utrecht de 77ste Algemeene vergadering plaats van de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst. Na een bezoek aan het vliegkamp te Soesterberg, dat aan de medici was toegestaan, vereenigden de deelnemers zich in den lommerrijken tuin van het „Huis ten Halve" te Soesterberg. (*foto D. v. Kreveld.*)